

Az ANGYAL című New York Times bestseller folytatása

POKOLI SZERKEZETEK

• Második könyv •

finep
selection

A herceg

CASSANDRA CLARE

C a s s a n d r a C l a r e

A HERCEG

POKOLI SZERKEZETEK

Második könyv

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

ΕΥΚΛΕΙΑ

Khalepa ta kala

„Kívánom, hogy tudja meg, hogy ön volt lelkem utolsó álma. Sülyedésemben nem sülyedtem annyira, hogy az ön, az atyja és ennek az otthonnak a látása, amilyenné ezt ön alakította, föl ne ébresztette volna bennem azokat a régi árnyakat, melyeket régen halottaknak gondoltam. Mióta önt ismerem, bánat gyötört, melyről azt hittem, hogy örökre elfelejtettem, régi hangok figyelmeztettek, hogy emelkedjem, melyekről régen azt hittem, hogy elnémultak. Befejezetlen eszméim támadtak új igyekezetről, új kezdetről, hogy a lustaságot és érzékiséget lerázom és ismét belevetem magamat a lemondott küzdelembe. Álom, csak álom, mely semmiben sem végződik...”

Charles Dickens:

Két város regénye (Bálint Mihály fordítása)

Prológus

A számkivetett holtak

A SÚRÚ, ÁTLÁTSZATLAN KÖD MÉG A HANGOKAT IS ELNYELTE. Ahol valamivel ritkább volt, Will Herondale ki tudta venni az előtte emelkedő, esőtől fekete és csúszós utcát. Közben végig a holtakat hallgatta.

Sok árnyvadász csak akkor hallotta a szellemeket, ha azok is akarták, Will azonban bármikor képes volt erre. Ahogy a régi temetőhöz közeledett, a hangok szaggatott kórusa egyre erősebb lett – vonyítottak, könyörögtek, rikoltoztak, hörögtek. Nem békés sírkert feküdt itt, ezt Will eddig is tudta. Nem most járt először a Cross Bones temetőben a London Bridge közelében. Igyekezett kizárni a zajokat, behúzta a nyakát, hogy a füle a gallérja takarásába kerüljön, és lehajtotta a fejét. Szemerkélő eső áztatta fekete haját.

A temető bejárata éppen félúton volt két utcasarok között; a hosszú kőkerítésbe épített kovácsoltvas kapu előtt elsiető mondénok nem láttak mást, csak egy nagy, építési anyagokkal telehordott telek gazzal benőtt szegletét. Ahogy Will a kapu felé közeledett, kirajzolódtott előtte a ködben valami, ami egyetlen mondén számára sem volt látható: egy csontvázszerű kezet formáló nagy, bronz kopogtató.

A fiú elhúzta a száját, ahogy kesztyűs kezével megragadta, felemelte, majd hagyta visszahullani egyszer, kétszer, háromszor; a tompa puffanások sora komoran visszhangzott az éjszakában.

A kapun túl, mint a gőz, szállt fel a pára a földről, elhomályosítva a csontok fényességét. A köd kezdett még jobban sűrűsödni, és most már kékes ragyogást árasztott. Will megragadta a kapu rácsait; a fém hidege átszivárgott a kesztyűjén, és beette magát a csontjaiba. Megborzongott. Nem közönséges hideg volt ez. A szellemek a környezetükből jutnak energiához, és hőt vonnak el a levegőből. Will hátán égnek állt a szőr, ahogy a kék pára lassan egy rongyos ruhát és fehér kötényt viselő, lehajtott fejű öregasszony alakját vette fel.

– Szia, Mol – szólta Will. – Szavamra, különösen jól nézel ki ma este.

A szellem felemelte a fejét. Öreg Molly erős szellem volt, az egyik legerősebb, akivel Will valaha találkozott. Még a felhők között támadt résen átsütő hold fényében is alig tűnt áttetszőnek. A haja szőkés-őszes loknikban hullott az egyik vállára, vörös kezét a csípőjére tette. Csak a szemei voltak üresek, kék ikerlángok reszkettek a gödrök mélyén.

– William Herondale – szólalt meg. – Hát máris visszajöttél?

A nő a szellemekre jellemző siklásszerű mozgással a kapu felé indult. Csupasz lába annak ellenére volt mocskos, hogy egyáltalán nem érintette a földet. Will nekitámaszkodott a rácsoknak. – Tudod, hiányzott az a csinos pofikád.

A nő elvigyorodott, megvillant a szeme, és Will egy futó pillanatra meglátta a koponyát a félig áttetsző bőr mögött. Odafent az öszszetorlódo fellegek ismét elzárták a holdfény útját. Will kíváncsi lett volna, mit tett Öreg Molly, hogy itt, minden megszentelt földtől távol temették el. A jajveszékeli hangok legtöbbje prostituáltakhoz,

öngyilkosokhoz, halva született csecsemőkhöz tartozott – olyan számkivetett halottakhoz, akiket nem lehetett a templomkertben eltemetni. Persze Mollynak sikerült a lehető legtöbbet kihoznia ebből a helyzetből, szóval talán nem is bánta, hogy így alakult.

– Mit akarsz, ifjú árnyvadász? – kérdezte kuncogva a nő. – Malphas mérget? Megszereztem egy Morax démon karmát. Tökéletesre csiszolták, egyáltalán nem látszik a hegyén a mérég...

– Nem – vágott közbe Will. – Nem erre van szükségem. Finomra őrölt Foraii démonpor kellene.

Molly elfordította a fejét, és kék lángnyelvet köpött. – Mégis, mi szüksége lehet egy magadfajta úrifúnak ilyesmire?

Will legszívesebben felsóhajtott volna, de nem tette. Molly tiltakozása is az alkufolyamat része volt. Magnus az utóbbi időben jó párszor elküldte Willt Öreg Mollyhoz; egyszer fekete bűzgyertyáért, ami úgy tapadt a bőrre, mint a kátrány, egyszer egy magzat csontjaiért, egyszer pedig egy zacskó tündérszemért, amivel sikerült összevéreznie az ingét. A Foraii démonpor ezekhez képest kellemesnek tűnt.

– Bolondnak nézel? – folytatta a nő. – Ez csapda, igaz? Ha a nephilimek rajtakapnak, hogy ilyesmit árulok, Öreg Mollynak annyi.

– De hiszen már halott vagy. – Will megtett minden tőle telhetőt, hogy leplezze ingerültségét. – Nem tudom, mit tehetne még ellened a Klávé.

– Hah! – villant fel a nő üres szeme. – Te is tudod, árnyvadász, hogy a Néma Testvérek föld alatti börtöneibe élőket és holtakat is bezárnak.

Will feltartotta a kezét. – Semmi trükk, öreglánya. Nyilván te is hallottad az alvilágban terjedő pletykákat. A Klávénak jelenleg kisebb gondja is nagyobb annál, mint hogy démonporokkal meg tündérvérrel kereskedő szellemek után szaglásszon. – Közelebb hajolt.

– Jó árat fizetek érte. – Elővett a zsebéből egy gyolcsból készült erszényt, és megrázta a levegőben. Fémes csörgés hallatszott. – Éppen olyanok, amilyeneket kértél, Mol.

A nő halott arcára kiült a mohóság, és a teste eléggé megszilárdult, hogy átvehesse a zacskót. Beletúrt, és amikor előhúzta a kezét, gyűrűket tartott a markában – arany jegygyűrűket. Öreg Mol, mint sok másik szellem, mindig a talizmánt kereste; a múltja elveszett darabját, a horgonyt, ami ehhez a világhoz köti, de ami lehetővé tenné, hogy végleg meghaljon. Az ő esetében ez a tárgy a jegygyűrűje volt. Magnus szerint mindenki úgy tartja, hogy az ékszer rég elveszett, és valahol a Témze iszapos mélyén nyugszik. A nő azért minden talált gyűrűt elfogadott, abban a reményben, hogy egyszer az egyik talán az övének bizonyul. Visszaejtette az ékszereket az erszénybe, ami aztán eltűnt valahol a ruhái alatt. Cserébe átnyújtott egy tasaknyi port. A fiú a kabátja zsebébe csúsztatta, a szellem pedig halványulni kezdett. – Egy pillanat, Mol! Nem csak ezért jöttem ma este.

A szellem homályos alakja reszketni kezdett, ahogy a kapzsisága küzdött a türelmetlenségével. Komoly erőfeszítésébe került, hogy látható tudjon maradni. – Jól van. Mit akarsz még?

Will habozott. Most nem Magnus kéréséről volt szó, ezt a dolgot magának akarta. – Szerelmi bájitalt...

Az öreg Mol harsányan felnevetett. – *Szerelmi bájitalt?* Will Herondale-nek? Nem szokásom lebeszélni a vevőimet, de egy ilyen fess férfinak, mint te vagy, semmi szüksége szerelmi bájitalra. Ez egyszerű tény.

– Nem – rázta meg a fejét Will. Némi elkeseredettség csendült a hangjában. – Igazából éppen az ellenkezőjét keresem. Olyasmit, ami véget vet a szerelemnek.

– Gyűlölet bájtalt? – Mol láthatólag szórakoztatónak találta a dolgot.

– Inkább olyan kellene, ami közönyt vált ki. Érdektelenséget.

A szellem meglepően emberi hangot kiadva horkant fel. – Nem szívesen mondom ezt neked, nephilim, de ha azt szeretnéd, hogy egy lány megutáljon, azt elég könnyen elérheted. Ahhoz nincs szükséged az én segítségemre. – Ezzel forogva eltűnt a sírok között kavargó ködben.

Will utánanézett, és felsóhajtott. – Nem is neki kéne – mormogta maga elé, bár már senki sem hallotta. – Hanem nekem... – A hideg vaskapunak támasztotta a fejét.

I

Λ tanácsterem

Odafent impozáns hall-mennyezet

Alá boltívek sora fér,

Alattuk repkedő angyalsereg

Ajándékot cserél.

Alfred Lord Tennyson: *A művészet palotája*

– Ó, IGEN, EZ TÉNYLEG ÉPPEEN OLYAN, mint amilyennek elképzeltem – mondta Tessa, és a mellette álló fiúra mosolygott, aki éppen most segítette át egy pocsolján. Keze továbbra is udvariasan a lány karján nyugodott, közvetlenül a könyökhajlata fölött.

Az elegáns sötét öltönyt viselő James Carstairs viszonzta a mosolyt; a szél ezüstszínű hajába kapott. Másik kezével jádevégű sétapálcájára támaszkodott. Ha a körülöttük nyüzsgő tömegeből bárki különösnek is találta, hogy fiatal kora ellenére botra van szüksége, esetleg rácsodálkozott a színeire, nem adta jelét.

– Áldásnak veszem, hogy ezt mondod – szólt Jem. – Kezdttem aggodni, hogy kizárólag csalódások érnek Londonban.

Csalódás. Tessa bátyja, Nate, egykor azt ígérte, hogy Londonban, a magasba törő épületek és a gyönyörű parkok városában új életet kezdhetnek. A lány ehelyett csak borzalmakkal és árulással találkozott, olyan veszélyekkel, amikhez foghatót korábban el sem tudott képzelni. És mégis...

– Nem minden volt az – nézett fel Jemre.

– Örömmel hallom. – A fiú komolynak tűnt, nem csak ugratta. Tessa az előttük emelkedő fenséges épület felé fordította a tekintetét. A Westminster apátság hatalmas gótikus tornyai szinte az égig értek. A nap minden tőle telhetőt megtett, hogy kikandikáljon a felhők elvékonyodó pereme fölött; az apátság gyér napfényben fűrdött.

– Ez tényleg az, aminek látszik? – kérdezte a lány, ahogy Jem a bejárat felé terelte. – Olyan...

– Mondén?

– Azt akartam mondani, hogy olyan zsúfolt. – Az apátság egész nap nyitva állt a turisták előtt, akik nyüzsgő csapatokban jártak ki-be a hatalmas ajtókon. Legtöbbjük Baedeker útikönyvet szorongatott a kezében. Éppen felfelé tartottak a lépcsőn, amikor nem éppen divatosan öltözött, középkorú amerikai nők csapata sietett el mellettük egy, az épület bemutatását ígérő idegenvezető nyomában. Akcentusukat hallva Tessának pillanatnyi honvágya támadt. Jemmel együtt az amerikaiak nyomába szegődtek.

Az apátság belsejét hideg kő és fém szaga hatotta át. Tessa körül nézett, és elcsodálkozott az épület méretei láttán. Az Intézet olyan volt mellette, mint egy falusi templom.

– Figyeljék meg a három részre osztott hajót – szólt az idegenvezető, majd elmagyarázta, hogy az apátság keleti és nyugati hajójának fala mentén kisebb kápolnák sorakoznak.

Csend uralkodott, éppen nem zajlott szertartás. Jemmel épp a templom keleti oldala felé tartottak, amikor Tessának feltűnt, hogy a lába alatt a kövekbe nevek és dátumok vannak vésvé. Tudta, hogy híres királyokat, királynőket, katonákat és költőket is eltemettek a Westminster apátságban, de arra nem számított, hogy egyszer közvetlenül itt fog sétálni.

A templom délkeleti sarkába érve végül lelassítottak. A fejük fölött lévő ablakokon át halvány fény szűrődött be odakintről. – Tudom, hogy sietünk a tanácsülésre – mondta Jem –, de ezt mindenképpen meg akartam mutatni neked. – Körbemutatott. – A Költők sarka. – Tessa persze olvasott a helyről, ahol Anglia legnagyobb íróit eltemették. Ott volt Chaucer nagy szürke sírköve és körben más ismerős nevek is sorakoztak. – Edmund Spenser! Ó, és Samuel Johnson! – A lánynak a lélegzete is elállt. – És Coleridge és Robert Burns és Shakespeare...

– Ő igazából nem itt van eltemetve – szólt a fiú. – Ez csak egy emlékmű. Mint Miltoné is.

– Igen, tudom, de... – Tessa Jemre pillantott, és érezte, hogy elpirul. – Nem tudom megmagyarázni. Ahogy ezeket a neveket olvasom, olyan, mintha barátok között lennék. Tudom, hogy butaság...

– Egyáltalán nem butaság – mondta Jem.

A lány elmosolyodott. – Honnan tudad, hogy éppen ezt akarom látni?

– Hogyan is ne tudtam volna? – kérdezett vissza Jem. – Amikor nem vagyunk együtt, és rád gondolok, mindig egy könyvvel a kezemben látlak magam előtt. – Elkapta a tekintetét, de Tessa így is észrevette, hogy enyhén elvörösödik. Olyan sápadt, hogy a leghalványabb pírt sem tudja elrejteni, gondolta. Meglepődött, milyen gyengédség volt a fiú szavaiban.

Az elmúlt két hétben nagyon megkedvelte Jemet. Will módszerűsen elkerülte, Charlotte-ot és Henryt pedig lekötötték a Klávé és a Tanács ügyei, meg az Intézet irányítása. Még Jessamine-t is foglalkoztatta valami. Jem viszont mindig szakított rá időt. Úgy tűnt, komolyan veszi a londoni idegenvezető szerepét. Jártak a Hyde Parkban és a Kew Gardensben, a Nemzeti Galériában és a British Museumban, a Towerben és az Árulók kapujánál. Elmentek megnézni, hogyan fejik a teheneket a St. James's Parkban, és hogyan kínálják a zöldség- és gyümölcsárusok a portékáikat a Covent Gardenben. A Temze partjáról figyelték a naptól csillogó vízen úszó hajókat, és ettek egy „ajtótamasz” nevű süteményt, ami szörnyű neve ellenére csak vajból, cukorból és kenyérből készült. Ahogy teltek a napok, Tessa egyre inkább kivirult, megfeledkezett a néma boldogtalanságról, amit Nate, Will meg az elvesztett régi élete miatt érzett. Olyan volt, mint a fagyott földből előbukkanó virág. Egyre többször kapta magát azon, hogy nevet. És mindezt Jemnek köszönhette.

– Igazi jó barát vagy – kiáltott fel Tessa. Miután meglepetésére a fiú nem felelt, hozzátette: – Legalábbis remélem, hogy jó barátok vagyunk. Ugye te is így gondolod, Jem?

A fiú ránézett, mielőtt azonban válaszolhatott volna, síri hang szólalt meg a sötétségből.

Halandóság, félj és reszkess!

Nemsokára változás lesz:

Itt királyok alszanak

A körakások alatt.¹

¹ Francis Beaumont: *A Westminster apátság.*

Sötét alak lépett elő két szobor közül. Tessa csodálkozva pislogott, Jem pedig megadóan legyintett. – Will. Ezek szerint mégis úgy döntöttél, megtisztelsz bennünket a jelenléteddel?

– Egy szóval sem mondtam, hogy nem jövök el. – Will közelebb lépett, és a rózsablakon beáramló fény megvilágította az arcát. Tessa még mindig szorítást érzett a mellkasában, és fájdalmasan kalapálni kezdett a szíve, ahányszor csak ránézett. Fekete haj, kék szem, finom vonások, sűrű sötét pillák, telt ajkak – ha nem lett volna olyan magas és izmos, határozottan csinos lett volna. A lány végigsimította már azt a kart; tudta, hogy a vaskos izomkötegek kőkemények. A fiú tenyere karcsú és rugalmas volt, amikor a tarkóját szorította, de egyúttal durvának is érezte a számtalan bőrkeményedés miatt.

Tessa elhessegette magától ezeket a gondolatokat. Az emlékek nem tettek jót, ha az ember tisztában volt a jelen igazságával. Will gyönyörű, de nem kaphatja meg, mint ahogy senki más sem. Valami megszakadt a fiúban, és az így keletkezett hasadékon át vak kegyetlenség tört elő belőle; készítés, hogy megbántsa és eltolja magától azt, aki közel kerül hozzá.

– El fogsz késni a tanácsulésről – jegyezte meg kedélyesen Jem. Ő volt az egyetlen, akit láthatólag sosem zökkentettek ki Will epés megjegyzései.

– Dolgom volt – felelte a másik fiú. Közelről Tessa látta rajta, hogy mennyire fáradt. Vérekes szeme alatt bíbor karikák húzódtak, a ruhája gyűrött volt, mintha így aludt volna, a hajára pedig erősen ráfért volna egy olló. *De neked ez egyáltalán nem számít*, szölt magára a lány szigorúan, és elfordította a tekintetét a Will halántékát és tarkóját borító lágy fürtökről. *Teljesen mindegy, mit gondolsz a külsejéről, vagy arról, hogy mivel tölti az idejét. Ezt nagyon világossá tette.*

– És ti magatok sem éreztetek éppen harangszóra.

– Meg akartam mutatni Tessának a Költők sarkát – mondta Jem.
– Arra gondoltam, hogy tetszeni fog neki. – Mindig egyszerűen és nyíltan beszélt, lehetetlen volt kételkedni benne, hogy a színtiszta igazságot mondja. Az örömszerzés iránti őszinte vágyat látva még Willnek sem jutott eszébe semmilyen gunyoros megjegyzés. Csak megvonta a vállát, és sebesen megindult az apátságon át a Keleti kerengő felé.

Odakint a négyszögletes alaprajzú kertet boltívekkel összekötött oszlopok szegélyezték. A körben fel-alá járó emberek olyan halkan sugdolóztak, mintha még mindig a templomban lennének. Egyikük sem vette észre Tessát és a két fiút, amint a falban nyíló kétszárnyú tölgyfa ajtó felé siettek. Will gyorsan körbepillantott, elővette a zsebéből az irónját, és végighúzta a hegyét a fán. Az ajtó egy kurta pillanatra kéken felvillant, aztán kitérült. Will belépett, Jem és Tessa pedig követte. A nehéz szárnyak hangos durranással csapódtak be a lány mögött, kis híján a szoknyáját is becsípték. Tessa éppen időben húzta el a ruhadarabot, majd gyorsan körbefordult a szinte teljes sötétségben. – Jem?

Egyszerre világos lett; Will elővette a boszorkánykövét. Nagy, kőfalú, boltíves helyiségben találták magukat. Úgy tűnt, téglákon járnak, az egyik falnál pedig egy oltár állt. – A Pyx teremben vagyunk – szólt a fiú. – Régen kincstár volt. Ládaszám halmozták fel itt az aranyat meg az ezüstöt.

– Az árnyvadászok kincstára? – kérdezte csodálkozva Tessa.

– Nem, a brit királyi kincstár. Ezért ilyen vastagok a falak és az ajtó – magyarázta Jem. – Viszont nekünk, árnyvadászoknak, mindig volt bejárásunk. – Elmosolyodott a lány arckifejezését látva. – Az évszázadok során az uralkodók mindig támogatták a nephilimeket, hogy biztonságban tudják a birodalmukat a démonoktól.

– Amerikában nem így van – jelentette ki határozottan Tessa. – Nálunk nincsen király...

– De van egy kormányhivatal, amelyik kapcsolatban áll a nephimelkkel, sose félj! – Will az oltárhoz sietett. – Régen a hadügyminiszteriumhoz tartozott, de aztán az igazságügy-miniszteriumhoz...

Elhallgatott, ahogy az oltár csikorogva félrecsúszott, tátongó sötét lyukat fedve fel mögötte. Will bebújt a lyukba, boszorkányfénye megvilágította a feketeséget.

Amikor Tessa követte, hosszú, lejtős folyosón találta magát. A falak, a mennyezet és a talaj teljesen simának tűnt, de mindent ugyanolyan kő alkotott, ami azt a benyomást keltette, hogy a folyosót egyenesen a sziklából vájták ki. Pár méterenként a falból kiálló, emberi kéz által szorított fáklyát formázó tartókban boszorkányfények égtek.

Eközben az oltár a helyére csúszott mögöttük, ők pedig nekivágtak a folyosónak. Ahogy haladtak, a talaj egyre meredekebben lejtett alattuk. A fáklyák kékes-zöldes ragyogással világították meg a faragásokat a kőben. Ugyanaz a motívum ismétlődött újra meg újra: egy angyal emelkedett ki lángok közepette egy tóból, egyik kezében kardot, a másikban egy kelyhet tartva.

Végül egy nagy ezüstajtó előtt találták magukat, aminek mindkét szárnyába egy Tessa számára ismerős ábrát véstek – négy egymásba fonódó C betűt. Jem rájuk mutatott. – A Klávét, a Tanácsot, a Szövetséget és a Konzult jelképezik – mondta, mielőtt Tessa megkérdezhetne volna.

– A Konzul a Klávé... vezetője? Amolyan királyféle?

– Nem olyan beltenyészet, mint az átlagos uralkodók – közölte Will. – Megválasztják, mint az elnököket vagy a miniszterelnököket szokás.

– És a Tanács?

– Hamarosan találkozhatok velük. – Will szélesre tárta az ajtót.

Tessának tátva maradt a szája; gyorsan be is zárta, de előtte még a szeme sarkából észrevette, hogy Jem mosolyogva néz rá. Akkora teremben álltak, amihez foghatót még soha nem látott. A hatalmas kupola belsejébe csillagképeket festettek. A mennyezet legmagasabb pontjáról alálógó csillár egy égő fáklyákat tartó angyalt formázott. A terem hosszú, ívelt ülőalkalmatosságokkal rendezték be, mint egy amfiteátrumot. Will, Jem és Tessa a háromnegyed részben emberekkel megtöltött széksorok közt átvágó lépcső tetején állt. Odalent egy emelvényen számos, kényelmetlennek tűnő, magas támlájú szék foglalt helyet.

Az egyikén Charlotte ült, mellette az idegesnek tűnő Henry. A nő nyugodtnak látszott, kezét az ölében nyugtatta, aki azonban jobban ismerte, testtartásán és összeszorított száján láthatta, milyen feszült.

Előttük a szokottnál szélesebb és hosszabb felolvasóállvány mögött hosszú szőke hajú, sűrű szakállú, magas férfi állt. Széles vállára a bírókéhoz hasonló, csillogó rúnákkal teleszótt ujjú fekete köpenyt terített. Mellette egy alacsony széken öregember ült. Barna hajába ősz szálak vegyültek, borotvált arcán komor ráncok húzódtak. Az ő köpenye sötétkék volt, és ahogy megmozdította a kezét, ujjain ékkövek villantak. Tessa azonnal felismerte benne a fagyos hangú és fagyos tekintetű Whitlelaw inkvizítort, aki a Klávé nevében tanúkat hallgatott ki.

– Mr. Herondale – mondta a szőke férfi, és mosolyra görbült a szája, ahogy felnézett Willre. – Milyen kedves öntől, hogy csatlakozott hozzánk! És Mr. Carstairs szintén. A hölgy pedig bizonyosan...

– Miss Gray – szólt közbe Tessa, mielőtt a férfi a mondat végére érhetett volna. – Miss Theresa Gray New Yorkból.

A termen végigfutó halk moraj a partról visszaverődő hullám hangjára emlékeztetett. A lány érezte, hogy Will megfeszül mellette, Jem pedig beszívta a levegőt, mintha szólni készülne. *Megzavarták a konzult!*, suttogta valaki. Ez volt hát Wayland konzul, a Klávé első embere. Tessa látott néhány ismerős arcot is. Benedict Lightwoodot vette észre a maga éles, madárszerű vonásaival. Fia, a szénaboglya hajú Gabriel Lightwood, mereven bámult maga elé. Ott volt a sötét szemű Lilian Highsmith, a barátságos külsejű George Penhallow, de még Charlotte félelmetes nagynénje, Callida is, akinek ősz haja sűrű hullámokban omlott a vállára. A többieket azonban nem ismerte; az egész olyan volt, mintha a világ népeit bemutató képeskönyvet nézegetné. Látott szőke, viking külsejű árnyvadászokat, egy sötét bőrű férfit, aki úgy nézett ki, mint a kalifa az *Ezeregy éjszaka meséi* illusztrált kiadásában, meg egy ezüstszínű rúnákkal szegélyezett, gyönyörű száríba öltözött indiai hölgyet. A mellette ülő másik nő feléjük fordult. Elegáns selyemruhát viselt, arca éppen olyan volt, mint Jemé – ugyanazok a finom vonások, ugyanúgy ívelő szem és arccsont. Az egyetlen különbség az volt közöttük, hogy a nő szeme és haja sötét volt, nem ezüstszínű, mint a fiúé.

– Üdvözlöm hát, Miss Tessa Gray New Yorkból – szólt a konzul. – Örömmel vesszük, hogy megjelent ma közöttünk. Tudomásom szerint már válaszolt a londoni Enklávé kérdéseire. Remélem, nem bánja, ha néhány újabbat is felteszünk önnek.

Tessa tekintete találkozott a terem túlsó végében ülő Charlotte-ével. *Vállaljam?*

A nő szinte észrevehetetlenül kurtán bólintott. *A kedvemért.*

Tessa kihúzta magát. – Ha így kívánják, szívesen.

– Ez esetben fáradjon a Tanács elé – szólt a konzul, és a lány rájött, hogy a hosszú, keskeny fakorláthoz invitálja a felolvasóállvány előtt. – És a fiatalember is elkísérhetik.

Will az orra alatt mormogott valamit, de olyan halkán, hogy Tessa nem értette. Két oldalán a két fiúval levonult a lépcsőn, és bizonytalanul megállt a korlát előtt. Ilyen közletről látta, hogy a konzulnak barátságos kék szeme van, ellentétben az inkvizítorral, akinek komor szürke tekintete leginkább a viharos tengerre emlékeztetett.

– Whitelaw inkvizítor – szólt a konzul –, a Végzet Kardját legyen szíves!

Az inkvizítor felállt, és egy hatalmas kardot húzott elő a köpenye alól. Tessa azonnal felismerte. A hosszú penge tompa fényű ezüstből készült, a markolat kiterjesztett szárnyakat formázott. Ez a kard szerepelt a kódexben, ezt adta át Raziel angyal Jonathan Shadowhunternek, az első árnyvadásznak, amikor kiemelkedett a tóból.

– Maellartach – mondta ki a kard nevét Tessa.

A konzul mosolyogva vette át a fegyvert. – Ön aztán tényleg jól tájékozott – szólt. – Melyikük szegődött oktatójával? William? James?

– Tessa magától fejlődik, uram. – Will kedélyes hangja élesen elütött a teremben uralkodó komor hangulattól. – Rendkívül érdeklődő.

– Még egy ok, hogy ne engedjük be ide. – Tessának nem kellett megfordulnia. Ismerte ezt a hangot. Benedict Lightwoodé volt. – Ez itt a Nagy Tanács. Alvilágiaknak ide nincs bejárás. – Nyersen beszélt. – A Végzet Kardja nem alkalmas rá, hogy igazmondásra bírja. Nem árnyvadász. Mi hasznát vehetnénk akár a kardnak, akár a lánynak?

– Türelem, Benedict. – Wayland konzul olyan lazán tartotta a kardot, mintha pehelykönnyű lenne. A tekintete már súlyosabb volt,

ahogy Tessát méregette. A lány úgy érezte, a férfi képes kiolvasni a félelmet a szeméből. – Nem bántunk, kis boszorkánymester – mondta. – A Szövetség törvényei tiltják.

– Nem kellene boszorkánymesternek neveznie – szólta Tessa. – Nincsen rajtam jel. – Különösnek találta, hogy ezt újra el kell mondania, de hát eddig mindig a Klávé tagjai faggatták, nem maga a konzul. A magas, széles vállú Waylandből sugárzott a tekintély. Az a fajta tekintély, amit Benedict Lightwood épp Charlotte-ban nem látott szívesen.

– Akkor minek nevezzem? – kérdezte a férfi.

– Nem tudja, ki ő – közölte szárazon az inkvizítor. – És a Néma Testvérek sem tudják.

– Leülhet közöttünk – mondta a konzul. – Tanúvallomást is tehet, de csak feleannyit fog érni a szava, mint egy árnyvadászé. – Branwellék felé fordult. – Henry, te egyelőre nem távozatsz az emelvényről. Charlotte, te maradj, kérlek!

Tessa visszanyelte neheztelését, és leült az első széksorba, ahol csatlakozott hozzá az elgyötörtnek tűnő, kócos Henry. Jessamine unottan és bosszúsán ücsörgött halványbarna alpaka ruhájában. Tessa letelepedett mellé, Will és Jem pedig a másik oldalán foglalt helyet. Jem ült közvetlenül mellette, a szűk helyen a lány érezte hozzá-simuló válla melegségét.

Az ülés egy darabig úgy folytatódott, mint az Enklávé többi összejövele. Először Charlotte-ot szólították, aki beszámolt annak az éjszakának az eseményeiről, amikor az árnyvadászok megtámadták de Quincy főhadiszállását, majd a jelenlévő követőivel együtt megölték a vámpírt. Arról is beszélt, hogy Nate, Tessa bátyja, elárulta őket, és beengedte Axel Mortmaint, a Magisztert az Intézetbe, ahol az végzett két szolgálóval, és kis híján elrabolta Tessát. Amikor a

lányt szólították, ő elmondta újra, amit korábban is. Megesküdött, hogy nem tudja, hol van Nate, hogy egy pillanatra sem gyanakodott rá, hogy fogalma sem volt a képességeiről, amíg a Sötét Nővérekhez nem került, és hogy a szüleit mindig hétköznapi embereknek gondolta.

– Alapos nyomozást folytattunk Richard és Elizabeth Grayjel kapcsolatban – jegyezte meg az inkvizítor. – Nincs okunk feltételezni, hogy ne lettek volna emberek. A báty szintén egyszerű ember. Lehetséges, hogy mint Mortmain célzott rá, a lány valódi apja egy démon, de ha így is van, akkor sem világos, miért hiányzik róla a boszorkánymesterek jele.

– Minden különleges veled kapcsolatban, még a képességed is – mondta a konzul rezzenéstelen tekintettel mérve végig Tessát. – És elképzelésed sincsen, hogyan épül fel ez az egész, és hol vannak a határaid? Próbálkoztál már Mortmain valamelyik tulajdontárgyával, hogy kipróbáld, bele tudsz-e látni az emlékeibe vagy a gondolataiba?

– Igen, próbáltam. Egy gombbal, ami ott maradt utána. Működnie kellett volna.

– De?

A lány megrázta a fejét. – Nem sikerült. Nem volt benne szikra... nem volt élet. Nem tudtam mivel kapcsolatot teremteni.

– Milyen kényelmes magyarázat – mormogta Benedict maga elé. Tessa így is meghallotta, és elpirult.

A konzul intett neki, hogy leülhet. A lány engedelmeskedett, és közben megpillantotta Benedict Lightwood arcát. A férfi dühösen szorította össze a száját. Tessa elképzelni sem tudta, mivel bosszantotta fel ennyire.

– És senki a nyomát sem látta ennek a Mortmainnek, mióta Mrs. Gray... összekapott vele a Menedékben – folytatta Wayland.

Az inkvizítor belenézett a felolvasóállványon heverő papírokba. – A házát átkutatták, és megállapították, hogy minden tulajdona eltűnt. Ugyanígy a raktáraiból is. Még barátaink a Scotland Yardon is nyomozást indítottak utána. Mortmain felszívódott. Még hozzá gyakorlatilag szó szerint, ahogy fiatal barátunk, William Herondale állítja.

Will szélesen elmosolyodott, mintha megdicsérték volna. Tessa azért látta a sunyi szikrát a szemében, amiről a borotva élén megcsillanó fény jutott eszébe.

– Azt javaslom – mondta a konzul –, hogy büntetésképpen Charlotte és Henry Branwellnek a következő három hónapban a Klávé nevében hozott intézkedéseit egyeztetniük kelljen velem, mielőtt...

– Konzul uram! – Határozott, tiszta hang szólalt meg a tömegből. Az egybegyűltekké elkerekedett szemmel fordultak felé. Tessának az az érzése támadt, hogy nem sűrűn vágtak eddig a konzul szavába. – Ha szólhatok.

A konzul felhúzta a szemöldökét. – Benedict Lightwood – szólott. – Volt lehetőség korábban felszólalni a tanúvallomások során.

– A vallomástevőkkel nincsen vitám – felelte Benedict. A boszorkányfény kiemelte madárszerű vonásait. – Az ítéleted ellen emelnék kifogást.

A konzul előrehajolt a felolvasóállvány fölött. Megtermett, vastag nyakú, széles mellű férfi volt, úgy tűnt, nagy kezének egyetlen mozdulatába telne csak, hogy kitekerje Benedict nyakát. Tessa azt kívánta, bár meg is tenné. Nem sokszor találkozott még a férfival, de máris ellenszenvesnek találta. – Mégpedig?

– Az a benyomásom, hogy régi barátságod a Fairchild családdal elhomályosítja a látásodat, ezért nem veszed észre Charlotte

hiányosságait az Intézet vezetőjeként – jelentette ki Benedict, mire az árnyvadászok felszisszentek. – A július ötödike éjszakáján elkövetett baklövések súlyosan ártottak a Klávénak, és elvesztettük miattuk a Pyxist. Ráadásul a de Quincy ellen intézett fölösleges támadás miatt csorbát szenvedett az alvilágiakkal való kapcsolatunk is.

– Számos panasz érkezett a Reparáción keresztül – mennydörögte a konzul. – Ezeket majd a Törvény figyelembevételével orvosoljuk. A Reparáció nem a te dolgod, Benedict...

– És ami a legrosszabb – folytatta a hangját megemelve Benedict –, hagyott megszökni egy árnyvadászok megsemmisítésére törekvő veszélyes bűnözőt, akinek a holléte így jelenleg ismeretlen. Mortmain felkutatásáért sem azok felelnek, akiknek kellene. Akik elvesztették, kerítsék is elő!

Egyre jobban megemelte a hangját. Ami azt illeti, az egész terem felzúdult. Charlotte értetlenül nézett, Henry láthatólag teljesen megzavarodott, Will dühöngött. A konzul, akinek a pillantása vészterhesen elkomorodott, amikor Benedict a Fairchildokat említette – nyilván Charlotte családja, állapította meg Tessa –, megvárta, amíg helyreáll a rend. – Ellenséges magatartásod az Enklávéd vezetőjével szemben nem vet rád jó fényt, Benedict.

– Elnézéset kérem, konzul uram. Nem hiszem, hogy a Klávé érdekeit szolgáljuk, ha Charlotte Branwellt hagyjuk az Intézet élén. Azt mindannyian tudjuk, hogy Henry Branwell részvétele legfeljebb névleges. Hitem szerint egyetlen nő sem képes egy Intézet vezetésére. Nem logikusan gondolkodnak, az eszük helyett a szívükkel hoznak döntéseket. Nincs kétségem felőle, hogy Charlotte rendes és tisztességes asszony, de egy férfit nem csapott volna be ilyen könnyen egy Nathaniel Gray-féle ügyetlen kém...

– Engem is becsapott. – Will felpattant a helyéről, és szikrázó tekintettel nézett körül. – Mindannyiunkat. Minek nevezne hát engem, Jemet és Henryt, Mr. Lightwood?

– Te és Jem gyerekek vagytok – felelte élesen Benedict. – Henry pedig fel sem néz a szerszámai közül.

Will nekiállt, hogy átmásson a széke támláján, Jem azonban minden erejét bevetve visszarángatta, miközben mormogott neki valamit.

Jessamine csillogó szemmel csapta össze a tenyerét. – Végre valami izgalmas! – kiáltotta.

Tessa visolyogva pillantott rá. – Hallottad egyáltalán, mit mondott? Megsértette Charlotte-ot! – súgta, a másik lány azonban csak legyintett.

– És szerinted kinek kéne vezetnie az Intézetet? – kérdezte a konzul Benedictről, gúnytól csöpögő hangon. – Talán neked magadnak?

Benedict megadóan tárta szét a karját. – Ha te mondod, konzul uram...

Mielőtt mondanivalója végére érhetett volna, három másik árnyvadász is felugrott a helyéről. Kettőben Tessa felismerte a londoni Enklávét, bár a nevüket nem tudta. A harmadik Lilian Highsmith volt.

Benedict elmosolyodott. Mindenki őt bámulta. Mellette ülő fia, Gabriel, kiismerhetetlen zöld szemével pillantott fel rá, karcsú ujjai az előtte lévő szék támláját szorították.

– Hárman máris támogatnak – mondta Benedict. – A Törvény szerint ennyi elég hozzá, hogy hivatalosan is Charlotte Branwell kihívójának jelentkezsem a londoni Enklávét vezetői posztjára.

Charlotte felszisszent, de mozdulatlanul ült tovább egy helyben, nem volt hajlandó hátrafordulni. Jem még mindig Will csuklóját szorította, Jessamine pedig továbbra is olyannak tűnt, mint aki egy izgalmas színdarabot néz.

– Nem – mondta a konzul.

– Nem akadályozhatod meg, hogy kihívónak jelentkezzem...

– Benedict, te abban a pillanatban felszólaltál Charlotte kinevezése ellen, hogy meghoztam a döntésemet. Mindig is magadnak akartad az Intézetet. Most, amikor az Enklávénak össze kellene tartania, megosztottságot és elégedetlenséget hozol a Tanács életébe.

– Egy változás attól még lehet előnyös, hogy nem békességben megy végbe. Áll a kihívás. – Benedict összekulcsolta a kezét maga előtt.

A konzul az állványon dobolt az ujjjaival. Az inkvizítor hűvös tekintettel állt mellette.

Végül a konzul szólalt meg. – Azt javasolod, Benedict, hogy Mortmain felkutatásának felelőssége azoknak a vállát nyomja, akik szerinted „elvesztették” őt. Gondolom, egyetértesz, hogy Mortmain előkerítése most a legfontosabb.

Benedict kurtán bólintott.

– Akkor a következő a javaslatom. Charlotte és Henry Branwell vezesse a nyomozást Mortmain után. Amennyiben két hét elteltével nem akadnak a nyomára, vagy legalább nem állnak elő a hollétére utaló erős bizonyítékokkal, a kihívás érvénybe lép.

Charlotte előredőlt a székén. – Meg kell találnunk Mortmaint? – kérdezte. – Egyedül, csak Henry és én, az Enklávé segítségével nélkül?

A Konzul tekintete nem volt barátságos, ahogy a nőre nézett, de azért teljesen elnéző sem. – Szükség esetén kérhetitek a Klávé más tagjainak segítségét, és természetesen a Néma Testvérek meg a

Vasnővérek is a rendelkezésekre állnak – mondta. – Ami azonban a nyomozást illeti, azt valóban magatoknak kell megoldanotok.

– Nem tetszik ez nekem – panaszkodott Lilian Highsmith. – Hatalmi játszmát kreáltok egy örült kereséséből...

– Talán úgy döntesz, mégsem támogatom Benedictet? – kérdezte a konzul. – Ha ő nem jelentkezik kihívónak, semmi szükség rá, hogy Branwellék bizonyítsák a képességeiket.

Lilian kinyitotta a száját... aztán a pillantása találkozott Benedictével, és inkább mégis becsukta. Megrázta a fejét.

– Most vesztettük el a szolgálóinkat – szólt közbe feszülten Charlotte. – Nélkülük...

– Új embereket kaptok, ahogyan az szokás – mondta a konzul. – Néhai szolgálótok öccse, Cyril, úton van Brightonból, hogy csatlakozzék a háztartásotokhoz, a dublini Intézet pedig lemondott a második szakácsáról a kedvetekért. Mindketten jól képzett harcosok. Meg kell mondjam, Charlotte, a ti embereiteknek is azoknak kellett volna lenniük.

– Thomas és Agatha is ki volt képezve – tiltakozott Henry.

– Jó néhányan a házatokban azonban nincsenek – jegyezte meg Benedict. – Nem csak Miss Lovelace maradt le az oktatásban, de Sophie, a szobalány meg az az alvilági is... – mutatott Tessára. – Mivel úgy fest, végleg a háznép tagjává óhajjtátok fogadni, aligha lenne baj, ha a cseléddel együtt ő is kitanulná az önvédelem alapjait.

Tessa döbbenet fordult Jem felé. – Rólam beszél?

Jem komor arccal bólintott.

– Nem lehet... levágnám a saját lábamat.

– Akkor már inkább Benedictét csapd le – mormogta Will.

– Nem lesz gond, Tessa. Simán képes leszel... – kezdte Jem, de Benedict beléfojtotta a szót.

– Ami azt illeti – mondta –, mivel ti ketten amúgy is a Mortmain utáni nyomozással lesztek elfoglalva, szívesen kölcsönadom a két fiamat edzőnek. Gabriel itt ül mellettem, Gideon pedig ma este tér haza Spanyolországból.

– De apám! – tiltakozott Gabriel. Látszott az arcán a riadalom, Benedict nyilvánvalóan nem beszélte meg vele előre a dolgot.

– Ki tudjuk képezni a saját szolgálóinkat! – csattant fel Charlotte, de a konzul megrázta a fejét.

– Benedict Lightwood nagyvonalú ajándékot kínál. Fogadjátok el!

Charlotte elvörösödött. Hosszan kivárt, majd lehajtott fejjel nyugtázta a konzul szavait. Tessa szédülni kezdett. Szóval kiképzik? Verekedni fog, késeket dobálni, kardot forgatni? Persze mindig is Capitola volt az egyik kedvenc hősnője *A rejtett kéz*ből. Ő úgy harcolt, mint egy férfi, ráadásul úgy is öltözött. Ez azonban nem jelentette azt, hogy Tessa át akart volna változni Capitolává.

– Nos, rendben – szólt a konzul. – A Tanács ülését berekesztem, két hét múlva ugyanitt találkozunk. Mindannyian elmehettek.

Természetesen senki nem kapkodott. Hirtelen zsvaj támadt, ahogy a helyükről felkászálódó emberek lelkesen csevegni kezdtek a szomszédjukkal. Charlotte mozdulatlanul ült tovább. Henryn látszott, hogy borzasztóan szeretne valami vigasztalót mondani neki, de semmi sem jut eszébe; keze bizonytalanul lebegett felesége válla fölött. Will dühösen meredt Gabriel Lightwoodra, aki hűvös tekintettel nézett vissza rá.

Charlotte lassan felállt. Henry a hátán nyugtatta a kezét, és mormogott neki valamit. Jessamine már talpon volt, és új, fehér csipkés napernyőjét forgatta. Henry újat készített a helyett, amelyik megsemmisült a Mortmain automatonjaival folytatott küzdelemben.

A lány a két halántékán szőlőfürtökre emlékeztető feszes kontyokba rendezte a haját. Tessa gyorsan felpattant, és együtt vonultak ki a széksorok közötti folyosón a tanácsteremből. Kétoldalt összesűgtak a hátuk mögött; ugyanazokat a töredékeket hallották újra meg újra: „Charlotte”, „Benedict”, „sosem találják meg a Magisztert”, „két hét”, „kihívás”, „konzul”, „Mortmain”, „Enklávé”, „megalázó”.

Charlotte elvörösödve, de egyenes háttal sietett felfelé. Mereven maga elé nézett, mintha nem is hallaná a hangokat. Will úgy festett, mint aki rögtön ráront a sutyorgókra, hogy a maga módján szolgáltatson igazságot, de Jem szorosan tartotta harcostársa kabátját. Tessának az jutott eszébe, hogy Jem voltaképpen olyan, mint egy korcs kutya gazdája, aki próbálja megakadályozni, hogy az állat megharapja a vendégeit. Folyamatosan a nyakörvén kellett tartania a kezét. Jessamine-ről szokás szerint egyszerűen áradt az unalom. Nem érdekelte különösebben, mit gondol az Enklávé róla vagy a többiekről.

Már-már futva értek a tanácsterem ajtajához. Charlotte megállt egy pillanatra, hogy a többiek utolérhessék. A tömeg java része balra szivárgott el, ahonnan Tessa, Jem és Will érkezett, a nő azonban most jobbra fordult, megtett jó néhány sietős lépést a folyosón, majd befordult egy sarkon, és hirtelen megtorpant.

– Charlotte? – Henry hangjából süttött az aggodalom. – Drágám...

A nő minden figyelmeztetés nélkül felemelte a lábát, és teljes erőből belerúgott a falba. A kőben persze nem tett kárt, ő azonban élesen felkiáltott.

– Te jó ég! – szólt Jessamine, és megforgatta a napernyőjét.

– Ha tehetek egy javaslatot – mondta Will –, nagyjából húsz lépésnyire innen a tanácsteremben van Benedict. Amennyiben

szeretnél visszamenni, és inkább belé rúgni egyet, azt ajánlom, fel-felé célozz és kissé balra...

– Charlotte! – Mindannyian azonnal felismerték az érdes, mély hangot. A nő megpördült, barna szeme elkerekedett.

A konzul volt az. A köpenye alját és ujjai végét szegélyező, ezüst cérnával hímzett rúnák csillogtak, ahogy Charlotte-ra szegezve a tekintetét az Intézet csapata felé sietett. A nő egyik kezével a falnak támaszkodva állt, és nem mozdult.

– Charlotte! – ismételte Wayland konzul. – Emlékszel, mit mondott édesapád az ilyen dühkitörésekről.

– Megvolt róla a véleménye. És azt is mondta, hogy fiút szeretett volna – felelte keserűen Charlotte. – Ha így történt volna, ha férfi lennék, akkor is így kezeltél volna?

Henry motyogott valamit, és a felesége vállára tette a kezét, de az lerázta magáról. Nagy barna szemével sértődötten nézett a konzulra.

– Mert hogyan kezeltetek? – kérdezte a férfi.

– Mint egy gyereket. Egy kislányt, akit meg kell dorgálni.

– Én neveztelek ki az Intézet és az Enklávé élére, Charlotte. – A konzul dühösnek tűnt. – Nem csak azért tettem, mert kedveltem Granville Fairchildot, és tudtam, hogy a lányát akarná utódául, de azért is, mert alkalmasnak találtalak a feladatra.

– De velem együtt Henryt is kinevezted – mondta a nő. – És nem titkoltad, hogy azért tetted, mert az Enklávé elfogadna egy házaspárt vezetőnek, de egyedül egy nőt nem.

– Nos, gratulálok, Charlotte. Meglepne, ha a londoni Enklávének egyetlen olyan tagja is lenne, aki abban a hiszemben él, hogy bármilyen formában is Henry vezeti őket.

– Ez igaz. – Henry lehajtotta a fejét. – Mindenki tudja, hogy mihaszna vagyok. Az én hibám, hogy ez az egész megtörtént, konzul...

– Nem – torkollta le Wayland. – Része volt benne a Klávé általános hanyagságának, a balszerencsének, a rossz időzítésnek és néhány rossz döntésednek, Charlotte. Igen, ezekért vállalnod kell a felelősséget...

– Ezek szerint Benedicctel értesz egyet! – kiáltotta Charlotte.

– Benedict Lightwood képmutató gazember – felelte a konzul fáradtan. – Mindenki tudja. Ellenben komoly befolyással rendelkezik, és jobb megnyugtatni egy ilyen műsorral, mint tovább hergelni azzal, hogy nem törődünk vele.

– Műsor? Ezt te annak nevezed? – Charlotte-nak keserű volt a hangja. – Lehetetlen feladat elé állítottál!

– Azt a feladatot kaptad, hogy találd meg a Magisztert – mondta Wayland konzul. – A férfit, aki berontott az Intézetbe, megölte a szolgálóidat, elvitte a Pyxisedet, és azt tervezi, hogy mechanikus hadsereget épít a megsemmisítésünk érdekében. Egyszóval azt az embert, akit meg kell állítanunk. Te vezeted az Enklávét, Charlotte, a te dolgod, hogy megállítsd. Ha lehetetlennek tartod a feladatot, talán meg kéne kérdezned magadtól, miért is akarod annyira ezt az állást.

2

Reparáció

*Oszd meg fájdalmadat, szomorú enyhülés;
Sőt, minden bűd add, hadd legyen enyém.*

Alexander Pope: *Eloisa to Abelard*

A KÖNYVTÁRAT MEGVILÁGÍTÓ BOSZORKÁNYFÉNY reszketni látszott, akár a lassan tövig égő gyertya. Tessa tudta, hogy csak a képzelete játszik vele. A tűzzel vagy a gázlánggal ellentétben a boszorkányfény sosem reszketett és sosem aludt ki.

A lány szeme viszont fáradóban volt, és a társaira pillantva úgy sejtette, nincs ezzel egyedül. Mindannyian a hosszú asztal köré gyűltek. Charlotte ült az asztalfőn, Henry Tessa jobbján, Will és Jem pedig egymás mellett telepedett le. Csak Jessamine vonult el az asztal túlsó végére, távol a többiektől. Előttük a legkülönbélebb olvasnivalók heverték – régi újságcikkek, könyvek, finom kézírással teli pergamenek. A sok különböző Mortmain család genealógiája mellett tanulmányozták az automatonok történetét, könyvek hosszú sorát

a démonidézésről meg a kötésmágiáról, továbbá minden elérhető információt a Pandemonium Klubról, amit a Néma Testvéreknek sikerült összekaparniuk a levéltárukból.

Tessa azt kapta feladatául, hogy fussa át az újságokat, és keressen Mortmainről vagy a szállítási cégéről szóló cikkeket. Egyre homályosabban látott, a szeme előtt táncoltak a betűk. Határozottan megkönnyebbült, amikor Jessamine végre megtörte a csendet, és eltolta maga elől *A varázslatok működése* című könyvet, amit éppen tanulmányozott. – Charlotte – mondta a lány. – Szerintem csak az időnket pocskoljuk.

Charlotte elgyötört arccal nézett fel. – Nem kell itt maradnod, ha nem akarsz, Jessamine. Meg kell mondjam, szerintem egyikünk sem számított rá, hogy segíteni fogsz nekünk, és mivel soha nem mélyedtél el különösebben a tanulmányaidban, kétlem, hogy egyáltalán tudod, mit keresel. Meg tudnál különböztetni egy idéző varázslatot egy kötésmágiától, ha eléd raknám a kettőt?

Tessa meglepődött. Ritkán fordult elő, hogy Charlotte bárkire is ilyen élesen rápirítson. – De én segíteni akarok – mondta duzzogva Jessamine. – Mortmain mechanikus izéi majdnem megöltek. Azt akarom, hogy kapjuk el, és büntessék meg.

– Nem. – Will kiterített maga előtt egy tekercset, ami olyan régi volt, hogy recsegett a szárazságtól. Hunyorogva futotta végig a fekete szimbólumokat. – Te azt akarod, hogy Tessa bátyját kapjuk el, és büntessük meg, amiért elhitette veled, hogy szerelmes beléd, pedig igazából nem volt az.

Jessamine elpirult. – Nem igaz! Nem is hittem azt! Akarom mondani... ehh. Charlotte, Will kötekszik.

– A nap pedig keleten kel fel – jegyezte meg Jem.

– Nem szeretném, hogy kidobjanak az Intézetből, amiért nem találtak meg a Magisztert – folytatta Jessamine. – Olyan nehéz ezt megérteni?

– Téged nem is fognak kidobni az Intézetből, csak Charlotte-ot – mondta Will. – Lightwoodék biztosan megengedik, hogy maradj. Benedictnek két partiképes fia is van, örülnöd kéne.

A lány elhúzta a száját. – Árnyvadászok! Mintha közülük akarnék férjet választani.

– Te is közéjük tartozol, Jessamine.

Mielőtt a lány felelhetett volna, kinyílt a könyvtár ajtaja, és a fehér fejkendő Sophie sietett be rajta. Néhány szót súgott Charlotte fülébe, mire az felállt az asztalfőről.

– Énókh testvér van itt – közölte a nő a társasággal. – Beszélnem kell vele. Will, Jessamine, igyekezzetek nem megölni egymást a távollétemben. Henry, ha megtennéd...

Elhallgatott. Henry éppen Al-Jazari *Zseniális mechanikus szerkezetek könyve* című munkájába mélyedt. Charlotte feltette a kezét, és Sophie-val a sarkában kivonult a helyiségből.

Amint bezáródott mögöttük az ajtó, Jessamine gyilkos pillantást vetett Willre. – Ha szerinted nem vagyok elég tapasztalt hozzá, hogy segítsek? Ő mit keres itt? – mutatott Tessára. – Nem akarok nyers lenni, de szerinted ő meg tud különböztetni egy idéző varázslatot egy kötésmágiától? – A másik lányra pillantott. – Szóval? Meg tudod különböztetni őket? És ami azt illeti, Will, te sem nagyon szoktál odafigyelni az órákon. Meg tudod különböztetni a kötésmágiát a szufflérecepttől?

Will hátradőlt a székén. – Én csak fölszéllel vagyok bolond; de ha délről fú, én is megismerem a sólymot a gémtől² – szólt elmélázva.

² Shakespeare: *Hamlet* (Arany János fordítása).

– Tessa volt olyan kedves, és felajánlotta a segítségét, márpedig jelen állás szerint mindenkire szükségünk van – jelentette ki komolyan Jem. – Will, te pedig ne idézd a *Hamletet*! Henry... – Megköszörülte a torkát. – Henry!

Henry sűrű pislogások közepette nézett fel. – Igen, drágám? – Körülnézett. – Hol van Charlotte?

– Elment beszélni a Néma Testvérekkel – felelte Jem, akit a jelek szerint egyáltalán nem kavart fel, hogy Henry összetévesztette a feleségével. – Addig is, attól tartok, egyet kell értenem Jessamine-nel.

– És a nap mégis nyugaton kel – szólt közbe Will, aki ezek szerint hallotta Jem korábbi megjegyzését.

– De miért? – kérdezte Tessa. – Nem adhatjuk fel. Azzal gyakorlatilag át is adnánk az Intézetet annak a rettenetes Benedict Lightwoodnak.

– Nem azt javasoltam, hogy ne csináljunk semmit. Csakhogy egyelőre azt igyekszünk megfejtetni, mire számíthatunk Mortmaintól. A jövőt akarjuk megjósolni, ahelyett, hogy a múltat próbálnánk megérteni.

– Ismerjük Mortmain múltját és a terveit is. – Will az újságok felé intett. – Devonban született, hajóorvosból gazdag kereskedő lett, aztán belekeveredett a sötét mágia világába, és most azt tervezi, hogy a mechanikus lényeiből alkotott hadsereg segítségével leigazza a világot. Igazán hétköznapi történet egy elszánt fiatalemberről...

– Nem emlékszem, hogy bármit is mondott volna a világ leigázásáról – vágott közbe Tessa. – Csak a Brit Birodalomról beszélt.

– Elbűvölő, ahogy mindent szó szerint veszel – mondta Will. – Az a lényeg, hogy tudjuk, honnan indult Mortmain. Aligha a mi hibánk, hogy nem túl érdekes... – Egyszerre benne szorult a szó.

– Á! – mondta Jem.

– Mi á? – fordult Willtől Jem felé csodálkozva Jessamine. – Azt kell mondjam, végigfut a hátamon a hideg attól, ahogy egymás gondolatait olvassátok.

– Á! – szólt Will is. – Jemnek az jutott eszébe, és hajlok egyetérteni vele, hogy Mortmain életének története egyszerűen kamu. Lehet benne rengeteg hazugság, meg talán némi igazság is, de aligha megyünk vele valamire. Ezek csak történetek, amiket beadott az újságoknak, hogy legyen mit írniuk róla. Aztán meg amúgy sem érdekel bennünket, hány hajója van. Azt akarjuk tudni, hol és kitől tanulta a sötét mágiát.

– És hogy miért gyűlöli az árnyvadászokat – mondta Tessa.

Will kék szeme lustán felé fordult. – Gyűlölet ez egyáltalán? Én azt feltételeztem, hogy egyszerű hatalomvágy. Ha bennünket eltakarít az útból, és szervez maga mellé egy mechanikus sereget, kedvére uralkodhat.

Tessa megrázta a fejét. – Nem, többről van szó. Nehéz elmagyarázni, de... gyűlöli a nephilimeket. Valamilyen személyes oka van rá, és ahhoz az órához lehet köze. Olyan... olyan, mintha bosszút akarna állni rajtuk valamilyen személyes sérelemért.

– Reparáció – szólalt meg váratlanul Jem, és letette a kezéből a tollat.

Will csodálkozva nézett rá. – Ez valami játék? Kinyögjük az első szót, ami eszünkbe jut? Ez esetben az én szavam a genufóbia. Azt jelenti, irracionális félelem a térdektől.

– És hogy hívják az idegesítő hülyéktől való teljesen racionális félelmet? – érdeklődött Jessamine.

– A levéltár Reparáció nevű részlegéről beszélek – magyarázta Jem, nem törődve a másik kettővel. – A konzul említette tegnap, és azóta nem megy ki a fejemből. Ott nem keresgélünk.

– Reparáció? – kérdezett vissza Tessa.

– Amikor egy alvilági vagy egy mondén a Törvény megszegésével vádol egy árnyvadászt, a Reparáción keresztül tehet panaszt. Ezt tárgyalás követi, és ha az illető bizonyítani tudja az igazát, pénzzel kártalanítják.

– Elég butaságnak tűnik ott körülnézni – mondta Will. – Valószínűtlen, hogy Mortmain hivatalos csatornákon keresztül tett volna panaszt az árnyvadászokra. „Felháborító, hogy az árnyvadászok nem voltak hajlandók mind meghalni, amikor én azt akartam. Kompenzációt követelek. Kérem, a csekket a következő címre postázzák: A. Mortmain, Kensigton Road 18...”

– Elég már a gúnyolódásból – vágott a szavába Jem. – Talán nem gyűlölte mindig az árnyvadászokat. Talán volt rá példa, hogy megpróbált szabályosan kárpótláshoz jutni, de nem sikerült neki. Mi baj származhat belőle, ha utánajárunk? Legrosszabb esetben nem derül ki semmi, mint ahogy eddig sem. – Felállt, és hátravetette ezüstös haját. – Megyek, beszélek Charlotte-tal, mielőtt Énókh testvér hazaindul, és megkérem, hogy nézesse át a levéltárat a Néma Testvérekkel.

Tessa felállt. Nem szívesen maradt volna egyedül a könyvtárban a civakodó Willel és Jessamine-nal. Igaz, Henry is ott volt, de ő mint ha egy könyvhalmon szunyókált volna, és a legjobb esetben sem lehetett számítani rá, hogy rendet tesz. Will a legtöbbször egyáltalán nem bizonyult kellemes társaságnak, csak Jem jelenlétében lehetett valamelyest elviselni. Ő képes volt tompítani és szinte emberivé szelídíteni Will éles modorát.

– Veled megyek, Jem – mondta Tessa. – Amúgy is szerettem volna megbeszélni valamit Charlotte-tal.

Jem meglepődött, de láthatólag örült. Will barátjáról a lányra nézett, aztán hátratolta a székét. – Időtlen idők óta itt kuporgunk

ezek között a penészes könyvek között – jelentette ki. – Gyönyörű szemem fáradt, és papírlapok szabdalták a kezem. Látjátok? – Szétterpesztette az ujjait. – Sétálok egyet.

Tessa nem bírta visszafogni magát. – Talán egy iratzéval helyrehozhatnád magad.

A fiú rámeredt. Tényleg gyönyörű volt a szeme. – A mindig segítőkész Tessa.

A lány állta a tekintetét. – Egyetlen vágyam, hogy a szolgálatodra lehessenek.

Jem a vállára tette a kezét. – Tessa! Will! – szólt aggodalmasan. – Nem hiszem, hogy...

De Will már ott sem volt. Felkapta a kabátját, kivágatott a könyvtárból, és olyan erővel vágta be maga mögött az ajtót, hogy kis híján beszakadt a kerete.

Tessa reszkető kézzel igazított a füle mögé egy hajtincset. Gyűlölte, hogy Will ilyen hatással van rá. Gyűlölte. Tudta jól, mit gondol róla a fiú. Hogy ő egy nagy nulla, aki semmit sem ér. Mégis elég volt Will egyetlen pillantása, hogy a gyűlölettel vegyes vágyakozástól a térde is megremegjen. Mintha méreg folyt volna az ereiben, amire Jem volt az egyetlen ellenszer. Csak vele érezte úgy, hogy szilárd talaj van a lába alatt.

– Gyere! – Jem könnyedén megfogta a lány karját. Egy úriember semmiképpen nem érinthetett volna meg nyilvánosan egy nőt, de itt az Intézetben az árnyvadászok közvetlenebb viszonyban voltak egymással, mint a mondének odakint. Amikor Tessa felé fordult, a fiú elmosolyodott. Jem ilyenkor mindent beleadott: úgy tűnt, egyszerre mosolyog a szemével, a szívével és az egész lényével. – Megkeressük Charlotte-ot.

– És én mégis mit csináljak, amíg ti nem vagytok itt? – kérdezte bosszúsán Jessamine, miközben a másik kettő az ajtó felé tartott.

Jem hátranézett a válla fölött. – Felébresztheted Henryt. Úgy nézem, megint papírt eszik álmában, és tudod, hogy Charlotte azt mennyire utálja.

– Ó, atyám! – sóhajtott Jessamine. – Miért mindig én kapom a leghülyébb feladatokat?

– Mert a komolyakat nem akarod elvállalni – felelte Jem. Tessa talán még sosem hallotta ilyen ingerültnek. Egyikük sem foglalkozott a lány fagyos pillantásával, ahogy kivonultak a könyvtárból, és elindultak a folyosón.

– Mr. Bane már várja önt, uram – szolt az inas, és félreállt, hogy Will beléphessen. Archernek hívták – vagy Walkernek, Will sosem tudta megjegyezni –, és Camille egyik emberi alattvalójaként szolgált. Mint mindenki, akit egy vámpír az uralma alá hajtott, betegnek tűnt és halottsápadt volt. Haja vékony, kusza csimbókokban tapadt a fejére. Ránézésre nagyjából annyira örült Will érkezésének, mint egy vacsoravendég, aki épp csigát lát előmászni a salátája alól.

A fiút abban a pillanatban megcsapta a szag, ahogy belépett a házba. Sötét mágia bűze volt, mint amikor egy forró napon kénes gázok áramlanak a Temze felől. Will elfintorodott. Az inas, ha lehet, még mélabb undorral nézett rá. – Mr. Bane a szalonban van. – Hangja kétségtelenné tette, hogy véletlenül sem áll szándékában elkísérni a fiút az említett helyiségbe. – Elvehetem a kabátját?

– Nem szükséges. – Will továbbra is kabátban követte a mágia szagát a folyosón. A szalon csukott ajtaja felé közeledve a bűz egyre

erősödött. Az ajtó alatti résen át csíkokban szivárgott ki a füst. Will mélyet lélegzett a savanyú levegőből, és benyitott.

A szalon furcsán csupasznak tűnt. Will egy pillanattal később rájött, hogy Magnus a zongorával együtt minden nehéz tíkfa bútor a fal mellé tolt. A mennyezetről díszes gázcsillár lógott alá, a fényt mégis több tucatnyi, a szoba közepén körben felállított fekete gyertya szolgáltatta. Magnus egy nyitott könyvet tartva a kezében a kör mellett állt. Ódivatú kravátlíja lazán lógott a nyakában, fekete haja úgy meredt felfelé, mintha elektromossággal töltődött volna fel. Amikor Will belépett, mosolyogva nézett rá. – Éppen időben! – kiáltotta. – Azt hiszem, most tényleg megvan. Will, bemutatom Thammuzt, egy kisebb démont a nyolcadik dimenzióból. Thammuz, bemutatom Willt egy kisebb árnyvadászt... Walesből, ugye?

– *Kitépem a szemedet!* – sziszegte a lángoló kör közepén ülő lény. Nyilvánvalóan démon volt, alig egy méter magas, halványkék bőrrel, három szénfekete, gyűlölettől égő szemmel és hosszú, vérvörös karmokkal nyolcujjú kezén. – *Letépem a bőrt az arcodról!*

– Ne legyél már ilyen udvariatlan, Thammuz! – szólt Magnus, és bár a hangja kedélyes volt, a gyertyalángok hirtelen éles villanással a mennyezet felé szöktek, mire a démon sikítva húzta össze magát. – Willnek kérdései vannak, és te válaszolni fogsz rájuk.

Will megrázta a fejét. – Nem is tudom, Magnus – mondta. – Szerintem nem ő az.

– Azt mondtad, kék volt. Ez itt kék.

– Tényleg kék – ismerte el Will, közelebb lépve a gyertyák köréhez. – De az én démonom... hát igazából kobaltkék volt. Ez meg itt inkább... levendula.

– *Minek nevezted?* – A démon tombolt a dühtől. – *Gyere közelebb, kis árnyvadász, hadd falatozzam a májadból! Visítani fogsz, amikor kitépem a testedből!*

Will Magnushoz fordult. – A hangja sem olyan. Valahogy más. És a szemei száma sem stimmel.

– Biztos vagy benne...

– Teljesen biztos – jelentette ki a férfi ellentmondást nem tűrő hangon. – Ez nem olyasmi, amit valaha is képes lennék elfelejteni.

Magnus felsóhajtott, és visszafordult a démon felé. – Thammuz – szólt, majd hangosan olvasni kezdett a könyvből –, a harang és a könyv és a gyertya, valamint Számáel és Abbadon és Moloch nagy-szerű nevének hatalmánál fogva megparancsolom, hogy igazat beszélj. Találkoztál-e már valaha Will Herondale árnyvadással vagy bárki véréből valóval?

– *Nem tudom* – felelte szemtelenül a démon. – Az emberek mind olyan egyformának tűnnek nekem.

Magnus parancsolóan emelte meg a hangját. – Felelj!

– *Hát legyen. Nem, soha életemben nem láttam. Emlékeznék rá. Ízletesnek tűnik.* – A démon elvigyorodott, kivillantva borotvaéles fogait. – *Nem is jártam ezen a világon már vagy száz éve, vagy talán annál is régebb óta. Soha nem tudom megkülönböztetni egymástól a százat meg az ezret. Mindegy, amikor legutóbb itt voltam, mindenki sárkunyhókban lakott és bogarakat evett. Szóval kétlem, hogy összefutottam volna vele* – mutatott Willre sok percből álló ujjával. – *Hacsak a földlakók nem élnek sokkal tovább, mint elhitették velem.*

Magnus a szemét forgatta. – Elhatároztad, hogy úgysem fogsz segíteni, igaz?

A démon meglepően emberi gesztussal vont a vállát. – *Kényszerítetted, hogy igazat mondjak, és így is tettem.*

– És hallottál olyan démonról, amelyet az előbb leírtam? – szólt közbe Will némi elkeseredettséggel a hangjában. – Sötétkék, rekedtes a hangja, olyan, mint a dörzspapír... és hosszú, tüskés farka van.

A démon unott arccal mérte végig a fiút. – *Van fogalmad róla, hányféle démon él a Semmiben, nephilim? Száz és százmillió. Pandemonium, a hatalmas démonváros mellett a ti Londonotok közönséges falu. Csak úgy nyüzsögnek a mindenféle formájú, méretű és színű démonok. Némelyik kedvére változtatja az alakját...*

– Ó, fogd már be, ha egyszer úgyszem vesszük hasznodat – szólt Magnus, és becsapta a könyvet. A gyertyák azonnal elaludtak, a démon pedig riadt kiáltással semmivé foszlott; csak egy büzlő füstgomolyag maradt utána.

A boszorkánymester Willhez fordult. – Pedig biztos voltam benne, hogy most a megfelelőt kaptam el.

– Nem a te hibád. – Will levetette magát az egyik falhoz tolt díványra. Vacogott és melege volt egyszerre. Minden idegszála beleborzongott a csalódásba, amit sikertelenül próbált elfojtani magában. Idegesen lehúzta a kesztyűjét, és begombolt kabátja zsebébe süllyesztette. – Megpróbáltad. Thammuznak igaza volt, nem nagyon volt miből kiindulnod.

– Felteszem – mondta csendesen Magnus –, elmondtál nekem mindent, amire emlékszel. Kinyitottál egy Pyxist, és szabadon engedted egy démont, az pedig elátkozott téged. Tőlem azt várod, hogy találjam meg az illető démont, és vetessem le vele rólad az átkot. Ennél többet nem tudsz hozzátenni?

– Nem tudok – bólintott Will. – Aligha lenne jó ötlet bármit is megtartanom magamnak, amikor tudom, mit kérek tőled. Azt,

hogy keress meg nekem egy tűt a... Istenem, még csak nem is egy szénakazalban. Egy tűt egy nagy rakás másik tű között.

– Aki egy nagy rakás tű közé dugja a kezét – mondta Magnus –, valószínűleg csúnyán megszúrja magát. Biztos vagy benne, hogy ezt akarod?

– Abban vagyok biztos, hogy az alternatíva rosszabb. – Will a padló megfeketedett darabjára bámult, ahol nemrég még a démon kuporgott. Kimerültnek érezte magát. Az energiarúna, amit reggel még a tanácsülés előtt rajzolt a bőrére, délre elvesztette az erejét. Még a feje is lüktetett. – Öt éve élek együtt ezzel. A gondolat, hogy csak még egyet is ki kell így bírnom, jobban megijeszt, mint a tudat, hogy meghalhatok.

– Árnyvadász vagy. Nem félsz a haláltól.

– Dehogynem félek – jelentette ki Will. – Mindenki fél a haláltól. Lehet, hogy angyalok leszármazottai vagyunk, de arról, ami a halál után vár ránk, mi sem tudunk többet nálatok.

Magnus közelebb lépett a fiúhoz, és leült a dívány másik végére. Zöldesarany színű szeme úgy világított a sötétben, mint egy macskaké. – Nem tudhatod, hogy csak a semmi következik-e a halál után.

– De azt sem tudhatod, nincs-e valami más is, igaz? Jem szerint mindannyian újjászületünk, az élet körforgás. Meghalunk, átalakulunk, és új testben kelünk életre megint, amit érdemeink szerint kapunk az e világi cselekedeteink alapján. – Will megrágott körmeire pillantott. – Én valószínűleg meztelen csigaként születek újjá, és valaki sót szór rám.

– A létkerék. – Magnus mosolyra húzta a száját. – Úgy gondolj rá, hogy valami nagyon jót tehetél az előző életedben, amiért így születtél újjá, nephilim.

– Na igen – jegyezte meg élettelen hangon Will. – Tiszta mázlista vagyok. – Kimerülten dőlt hátra a díványon. – Gondolom, újabb... hozzávalókra lesz szükség. Szerintem az Öreg Molnak a Cross Bones-ban kezd elege lenni belőlem.

– Más kapcsolataim is vannak – mondta Magnus, aki nyilvánvalóan megsajnálta a fiút. – Előbb azonban alapos kutatásokat kell végezni. Ha elárulnál valamit az átok természetéről...

– Nem. – Will kihúzta magát ültében. – Nem lehet. Már azzal is komoly kockázatot vállaltam, hogy egyáltalán a létezéséről beszéltem neked. Ha többet is elmondanék...

– Akkor mi lesz? Hadd találgassak. Nem tudod, de biztosan valami borzasztó történik.

– Ha így folytatod, azt fogom hinni, hogy hiba volt hozzád jönnöm...

– Tessához van valami köze, igaz?

A elmúlt öt évben Will megtanulta, hogyan ne mutassa ki az érzelmeit – meglepetést, vonzalmat, reményt, örömet. Biztos volt benne, hogy az arckifejezése most sem változott, de hallotta a feszültséget a saját hangjában. – Tessához?

– Öt év telt el azóta – mondta Magnus. – Eddig mégis egészen jól elváltál anélkül, hogy bárkinek is megemlítsd. Miféle elkeseredettség hajtott akkor hozzá az éjszaka közepén, amikor úgy szakadt, mintha dézsából öntenék? Mi változott meg az Intézetben? Egyetlen dologra tudok csak gondolni... egy meglehetősen csinos, nagy szürke szemű dologra.

Will olyan hirtelen ugrott talpra, hogy kis híján fellökte a díványt. – Más dolgok is történtek. – Küszködnie kellett, hogy ne remegjen a hangja. – Jem haldoklik.

Magnus hűvösen pillantott rá. – Jem évek óta haldoklik – mondta. – Senki nem átkozhatott úgy el téged, hogy attól Jem jobban vagy rosszabbul legyen.

Will hirtelen észrevette, hogy remeg a keze, ezért öklöbe szorította. – Nem érted...

– Ismerem a parabataiodat – szölt Magnus. – Tudom, hogy a halála súlyos veszteség lesz a számodra. Azt viszont nem tudom...

– Tudod, amit tudnod kell. – Will úgy érezte, majd megfagy, bár a szobában meleg volt, és ő még mindig nem vette le a kabátját. – Többet is tudok fizetni, ha az kell, hogy ne tegyél fel kérdéseket.

Magnus feltette a lábát a díványra. – Semmi sem tarthat vissza tőle, hogy kérdéseket tegyek fel – jelentette ki. – Azért igyekszem tekintettel lenni rá, hogy titkolózol.

Will megkönnyebbülten engedte el magát. – Ezek szerint továbbra is segítesz nekem?

– Segítek. – Magnus összefonta az ujjait a tarkóján, hátradőlt, és félig lehunyt szemhéja alól méregette Willt. – Bár könnyebb dolgom lenne, ha igazat mondanál nekem. Megteszek minden tőlem telhetőt. Különös módon érdekesnek talállok, Will Herondale.

A fiú megvonta a vállát. – Ez éppen elég nyomós ok. Mikorra tervezed a következő próbálkozást?

– Valószínűleg hétvégén kísérletezem újra. Szombatig küldök üzenetet, ha lesznek... fejlemények.

Fejlemények. Átok. Igazság. Jem. Halál. Tessa. Tessa, Tessa, Tessa. A lány neve, akár egy kis harang, szólt Will fülében; azon gondolkodott, vajon létezik-e még egy olyan név a földön, amelyiknek ilyen ellenállhatatlan csengése van. Egy ilyen lány biztosan nem is kaphatott volna valami rettenetes nevet, mint például azt, hogy Mildred.

Will nem tudta elképzelni, hogy miközben éjszaka a mennyezetet bámulja álmatlanul, testetlen hangok azt suttogják a fülébe, hogy Mildred. Viszont azt, hogy Tessa...

– Köszönöm – szólt hirtelen. Bár nemrég még fázott, most hirtelen melege lett. A szobában megrekedt az égett gyertyaviasz szagától sűrű, fojtogató hőség. – Akkor várom, hogy üzenj.

– Igen, várj csak – mondta Magnus, és becsukta a szemét. Will nem tudta megállapítani, hogy tényleg elaludt-e, vagy csak azt várja, hogy ő elmenjen. Akárhogy is, nyilvánvalóan nem volt értelme maradnia. Némi megkönnyebbülést érzett, ahogy kilépett a szalonból.

Sophie Miss Jessamine szobája felé tartott, hogy kitisztítsa a kandallót, amikor meghallotta a hangokat a folyosón. A régi munkahelyén azt tanulta, hogy ha a munkaadója elhalad mellette, forduljon a fal felé, és igyekezzen lehetőség szerint bútordarabnak vagy bármilyen más élettelen tárgynak tettetni magát, hogy senkinek ne kelljen észrevennie.

Amikor az Intézetbe került, döbbenet tapasztalta, hogy itt más-hogy állnak hozzá a dolgokhoz. Először arra csodálkozott rá, hogy a ház méreteihez képest milyen kevés a szolgáló. Csak később jött rá, hogy az árnyvadászok rengeteg olyan házimunkát elvégeznek, amit egy úri család tagjai alantásnak találnának. Maguk gyújtottak be a kandallóba, eljártak vásárolni, és ők tartottak rendben számos helyiséget, az edzőteremtől a fegyverszobáig. Nem értette, hogy kezelhetik ilyen barátságosan a munkaadóik Agathát és Thomast. Persze fogalma sem volt róla, hogy a két szolgáló családja már generációk óta kitart az árnyvadászok mellett.

Ő maga szegény családból származott. Az első munkahelyén, ahol cselédként dolgozott, ostobának tartották, és számtalanszor

felpofozták, mert nem volt hozzászokva a mives bútorokhoz meg a porceláncsészekhez, amik olyan vékonyak voltak, hogy látni lehetett a sötét teát a falukon keresztül. De tanulékony volt, és amikor nyilvánvalóvá vált, hogy csinos nővé érik, előléptették szobalánnyá. Egy komorna mindig kényes helyzetben volt. Szépnek kellett lennie a házban élők kedvéért, így miután betöltötte a tizennyolcadik életévét, és egyre idősebb lett, évről évre csökkent a fizetése.

Óriási megkönnyebbülést jelentett, amikor az Intézetbe került, ahol senkit sem érdekelt, hogy már majdnem húszéves, nem követték meg tőle, hogy a fal felé forduljon, sőt azt sem várták el, hogy csak akkor beszéljen, ha szólnak hozzá. Úgy érezte, még a legutóbbi munkaadója keze által az arcán ejtett csúf sebért sem kár, ha ennyivel jobban megy miatta a sora. Továbbra sem szívesen nézett tükörbe, de már nem találta olyan elviselhetetlenül szörnyűnek a veszteséget. Jessamine gúnyolta a hosszú heg miatt, de a többiek mintha észre sem vették volna – kivéve Willt, aki néhanapján tett egy-egy kellemtelen megjegyzést, de csak amúgy félvállról, mint aki nem adja bele a szívét, csak tudja, hogy elvárják tőle az ilyesmit.

Jól is volt ez így, amíg bele nem szeretett Jembe.

Most a fiú közeledő hangját ismerte fel a folyosón. Nevetve feltett kérdésére Miss Tessa felelt. Sophie különös szorítást érzett a mellkasában. Féltékeny volt. Gyűlölte magát érte, mégsem tudta elúzni. Miss Tessa mindig kedves volt vele, nagy szürke szemén látszott a sebezhetőség; nem lehetett nem kedvelni. Ahogy pedig Jem úrfi ránézett... és Miss Tessa még csak észre sem vette.

Nem. Sophie semmiképpen nem akart találkozni kettejükkel a folyosón, rossz lett volna látni, hogyan néz Jem Tessára. A mellkasához szorította hát a portörölőt meg a vödöröt, kinyitotta a legközelebbi ajtót, becsusszant rajta, aztán gyorsan be is húzta maga mögött.

A számos használaton kívüli hálószoba egyikében találta magát, amit a látogatóba érkező árnyvadászok vettek igénybe néha. Úgy kéthetente az összes ilyen helyiséget végigjárta, hacsak nem lakott éppen bennük valaki, de ezen kívül senki nem fordult meg egyikben sem. Porszemek táncoltak a szobában az ablakon beszökő fényben, miközben Sophie végül mégis kilesett az ajtó részén.

Jól hallotta, Jem és Tessa közeledett a folyosón. Teljesen egymásba feledkeztek. Jem egy összehajtogatott harci öltözetnek tűnő valamit vitt magával, Tessa pedig éppen nevetett. Kicsit elfordította a fejét, a fiú pedig abban a hiszemben nézett rá, hogy nem látja senki. Olyan volt a tekintete, mint amilyen akkor szokott lenni, amikor a hegedűjén játszik. Mindenről megfeledkezett maga körül, szinte transzban volt.

Sophie-nak fáj a szíve. Olyan gyönyörűnek látta a fiút. Mindig is jóképűnek találta. A legtöbben Will szépségéről áradoztak, de az ő szemében Jem ezerszer szebb volt. A festményeken szereplő angyalok éteri szépsége sugárzott róla, és bár Sophie tudta, hogy Jem hajának és bőrének ezüstös színét a betegségére szedett gyógyszerek okozzák, ő mégis imádni valónak találta. A fiú ráadásul udvarias volt, határozott és kedves. Amikor elképzelte, hogy a keze a hajába túr, félresimítja az arcából, végtelen nyugalom töltötte el, pedig általában rosszul lett egy férfi, de akár csak egy fiú érintésének gondolatától is. Jemnek volt a legfinomabb, legszépségesebb keze az egész világon...

– El sem hiszem, hogy holnap jönnek – mondta Tessa, és visszafordult Jem felé. – Olyan, mintha Sophie-t meg engem odavetnének Benedict Lightwoodnak, hogy a kedvében járjanak. Kizárt, hogy tényleg érdekelje, ki vagyunk-e képezve vagy sem. Csak be akarja juttatni a fiait a házba, hogy Charlotte-ot bosszantsa.

– Az hétszentség – bólintott Jem. – De ha már felajánlották, hogy kiképeznek, akár hasznot is húzhatsz belőle. Ezért próbálja Charlotte Jessamine-t is rábeszélni a dologra. Ami téged illet, a képességeid másokat is vonzani fognak, miután Mortmain nem jelent már fenyegetést. Nem árthat, ha megtanulod, hogyan szállhatsz szembe velük.

Tessa megérintette a nyakában lévő láncon lógó angyalt. Annyira automatikus mozdulat volt ez, hogy Sophie azt gyanította, a lány észre sem veszi. – Tudom, mit fog mondani Jessie. Hogy neki legföljebb a jóképű udvarlókkel kell szembeszállnia.

– Nem a csúnyákat akarja inkább elkergetni?

– Akkor nem, ha mondénok – mosolyodott el Tessa. – Előbb menne hozzá egy ocsmány mondénhoz, mint egy jóképű árnyvadászhoz, azt garantálom.

– Ezek szerint nekem esélyem sincs nála, igaz? – Jem csalódottságot tettetett, Tessa pedig ismét elnevette magát.

– Nagy kár – mondta a lány. – Aki olyan csinos, mint Jessamine, bárkit megkaphat magának, de ő hallani sem akar árnyvadászokról...

– Te sokkal csinosabb vagy – jegyezte meg Jem.

Tessa meglepetten pillantott rá, arcába pír szökött. Bár Sophie egyetértett Jemmel, a szívét megint elszorította a féltékenység. Jessamine a maga törekeny természetével a hagyományos értelemben csinos volt ugyan, állandóan savanyú arckifejezése azonban nem tette vonzóvá. A sötét, hullámos hajú, szürke szemű Tessából azonban áradt a melegség, ami annál nagyobb hatással volt az emberre, minél régebb óta ismerte. A tekintete intelligenciáról és jókedvről árulkodott, ami Jessamine-ra egyáltalán nem volt jellemző.

Jem megállt Jessamine szobája előtt, és bekopogott. Mivel a lány nem nyitott ajtót, megvonta a vállát, lehajolt, és a küszöb elé fektette az árnyvadász harci öltözetet. – Sosem fogja felvenni. – Tessa arcán

gödröcskék jelentek meg. Jem felegyenesedett. – Csak azt vállaltam, hogy elhozom neki a gúnyát, azt nem, hogy rá is erőszakolom.

Tessával az oldalán újra megindult a folyosón. – Nem tudom, Charlotte hogy képes olyan sokat beszélni Énókh testvérrel. A frászt hozza rám – mondta a lány.

– Nem is tudom. Szeretem azt képzelni, hogy ha maguk között vannak, a Néma Testvérek nem sokban különböznek tőlünk. Megviccelik egymást a Néma Városban, sajtos szendvicset készítenek...

– Remélem, *most mutasd meg* is játszanak – jegyezte meg Tessa szárazon. – Akkor kihasználhatnák a természetes adottságaikat.

Jem hangosan felnevetett, majd befordultak, és eltűntek a szeme elől. Sophie az ajtófélfának dőlt. Nem emlékezett rá, hogy ő valaha is így megnevettette volna Jemet. Vagy hogy bárki más így megnevettette volna, Will kivételével. Nagyon közelről kellett ismerni ahhoz valakit, hogy ilyen nevetést csaljon elő belőle az ember. Sophie olyan régóta szerette már a fiút. Hogyan lehetséges hát, hogy egyáltalán nem ismerte mégsem?

Csüggedt sóhajjal éppen kilépett volna a rejtekhelyéről, amikor kinyílt Jessamine szobájának ajtaja, és a lány megjelent a küszöbön. Sophie visszahúzódott a sötétbe. Jessamine hosszú, földig érő bársonyköpenye az egész testét elrejtette. A haját szűk kontyba rendezte a tarkóján, kezében férfikalapot tartott. Sophie mozdulatlanra dermedt meglepetésében, ahogy Jessamine lenézett, meglátta a lábánál heverő harci öltözetet, majd gyorsan berúgta a szobába – egy futó pillanatra megmutatva férficsizmába bújtatott lábát –, és hangtalanul behúzta az ajtót maga mögött. Gyorsan mindkét irányban végigpillantott a folyosón, a fejébe nyomta a kalapot, állát pedig mélyen a köpenybe rejtette. Ahogy elnyelte a félhomály, Sophie csodálkozva bámult utána.